

„Să iubești mila...”

Sabat după-amiază

Completați și memorați: „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric, el este milostiv, îndurător și drept. Ce bine-i merge omului care face milă și împurmută pe altul și care își rânduiește faptele după dreptate!” (Psalmii 112:4,5)

După cum am văzut, Biblia ne prezintă multe situații în care se vede preocuparea lui Dumnezeu pentru cei săraci și asupriți, dar și apeluri ca poporul Său să lucreze pentru ei.

Oricât s-a făcut sau am încerca noi să facem pentru semenii noștri, până când Dumnezeu va restaura totul, răul va persista în multele sale forme, alimentat de puterile întunericului – cel rău și îngerii săi. Acest rău este adesea cel mai vizibil în sărăcie, violență, asuprire, robie, exploatare, egoism și lăcomie. Într-o astfel de lume, societatea, bisericile noastre și familiile noastre trebuie să stea împotriva acestor rele oricât ar fi de greu uneori. Ca răspuns la dragostea și poruncile lui Dumnezeu, trăind în lumina lucrării și a jertfei lui Isus și însuflețiți și călăuziți de prezența Duhului Sfânt, noi trebuie să fim plini de compasiune, creativi și curajoși ca să împlinim porunca: „Să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeu” (Mica 6:8).

De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul, mai mult decât îmbrăcămintea?

Duminică, 15 septembrie

Prioritățile Împărăției

După cum este prezentat clar în învățăturile lui Isus și de către scriitorii Noului Testament, cei care aleg să fie supuși ai Împărăției lui Dumnezeu trăiesc după alte valori și priorități decât lumea.

1. Ce reasigurare primim în următoarele versete și ce impact ar trebui să aibă asupra priorităților noastre?

Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic **Matei 6:25-33** în grânare, și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui? Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este,

Isus a spus că „viața este mai mult decât hrana și trupul, mai mult decât îmbrăcămintea” (Matei 6:25). Desigur, aceste lucruri sunt importante, dar trebuie să le privim din perspectiva Împărăției lui Dumnezeu, adică să ne reevaluăm prioritățile în sens real și practic. Când recunoaștem porunca din Biblie de a îngriji de semeni, ea devine una dintre prioritățile noastre, ale celor care încearcă să calce pe urmele lui Isus. În mod ideal, această chemare ar trebui să ne ajute să ne concentrăm mai puțin asupra noastră și mai mult asupra celorlalți.

Acest set diferit de priorități schimbă și relația cu cei care au putere asupra noastră și asupra celor asuprașii. Biblia îi învață pe creștini să respecte autoritățile și să se supună pe cât posibil (Romani 13:1-7), însă sunt situații când trebuie să spunem ca Petru: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele 5:29). Isus a pus aceste două principii în echilibru în răspunsul dat celor care încercau să îl prindă cu vorba în această privință: „Dați dar cezarului ce este al cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Matei 22:21).

Cei care au putere, fie în guvern, fie în alte poziții, adesea se impun și își mențin puterea prin amenințări sau prin forță. Însă Domnul Isus ne-a arătat că o viață caracterizată de credințioșie nu ne cere întotdeauna să rămânem pasivi în fața răului. Ellen G.

dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credințioșilor? Nu vă îngrijorați dar, zicând: ‘Ce vom mânca?’

166 sau: ‘Ce vom bea?’ sau: ‘Cu ce ne vom îmbrăca?’ Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Matei 6:25-33

STUDIUL 12

White scria: „Când legile oamenilor ajung în conflict cu Legea lui Dumnezeu, noi trebuie să ascultăm de Legea lui Dumnezeu, oricare ar fi consecințele. Noi nu trebuie să ascultăm de legea țării noastre atunci când ne cere să predăm sclavul în mâinile stăpânului său și trebuie să ne asumăm consecințele violării acestei legi. Sclavul nu este proprietatea niciunui om. Dumnezeu este stăpânul lui de drept, iar omul nu are dreptul să preia lucrarea care îi aparține lui Dumnezeu și să pretindă că acest sclav este al lui.” – *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 201

Care este linia între ascultare față de autorități și a lua poziție pentru cei care ar putea fi victime ale unei autorități opresive?

Luni, 16 septembrie

„Să nu obosim în facerea binelui”

Fără să lase ca bunele lor intenții să fie copleșite de „toate problemele din lume”, mulți ar vrea totuși să facă mai mult pentru a aduce alinare în viețile celor care suferă. Există multe atitudini și acțiuni care ne pot ajuta să fim o soluție.

Compașiune. A înțelege durerea și a simți cu cei care suferă sunt primii pași spre acțiune. Noi trebuie să ne dezvoltăm și să ne menținem sensibilitatea față de cei în suferință. Astăzi se vorbește despre „fatigabilitate compasională”, adică suntem atât de expuși la tristețe și la situații tragice, încât mulți ajung să fie epuizați de multele cazuri care cer implicare emoțională și financiară. Isus a fost conștient de tot răul și durerea din jurul Lui, totuși a rămas în continuare milostiv. La fel trebuie să rămânem și noi.

Educație. Din cauză că multe situații de nedreptate și sărăcie nu sunt atât de simple cum par, este important să ascultăm și să învățăm cât se poate de mult despre astfel de situații. Au fost multe cazuri în care persoane bine intenționate, încercând să ajute, au făcut mai mult rău. Deși aceasta nu este o scuză pentru inactivitate, ar trebui să încercăm să ne implicăm în mod informat și bine gândit.

Rugăciune. Când vedem o problemă, primul nostru gând este să acționăm „practic”. Dar Biblia ne reamintește că rugăciunea este practică. ~~Îi putem ajuta pe cei săraci și asupriți prin rugăciunile noastre pentru ei și pentru cei care au putere asupra lor~~ (1 Timotei 2:1,2), în același timp căutând călăuzirea lui Dumnezeu pentru a ști cum să ajutăm în cel mai bun mod (Proverbele 2:7,8). **GREȘIT**

Așteptări. Un alt element important pentru alinarea suferinței este să avem așteptări reale, dată fiind complexitatea situațiilor sociale, politice și personale. ~~Tot ce putem spera este să le oferim oamenilor alegeri și oportunități pe care altfel nu le-ar fi putut avea.~~ Uneori ceea ce aleg să facă acești oameni cu acele oportunități ne va dezamăgi, dar noi trebuie să le respectăm alegerile. În orice mod am încerca să lucrăm pentru cei în suferință, principiul călăuzitor ar trebui să fie „tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12).

2. Ce rol ar trebui să aibă rugăciunea în acțiunea creștină? Cum am putea contribui la a răspunde rugăciunilor noastre pentru ceilalți?

“Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă **Iacov 1:5-8** tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt înapoi și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale.” Iacov 1:5-8

2:15,16 “Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!” fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?” Iacov 2:15-16

Marti, 17 septembrie

Generozitatea

„Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu” (2 Corinteni 9:7). Deși trebuie să ascultăm de îndemnurile Bibliei la dăruire și la schimbarea priorităților financiare, generozitatea înseamnă mai mult decât a da bani unei cauze, indiferent cât de vrednică de laudă ar fi. Ea este una dintre cele mai cuprinzătoare atitudini în viață și o calitate-cheie a celor „care se tem de Domnul” (Psalmii 112:5).

3. Ce spun următoarele texte despre generozitatea față de cei în nevoie?

“Dacă fratele tău sărăcește și nu mai poate munci lângă tine, să-l sprijini, fie ca străin, **Leviticul 25:35-37** fie ca venetic, ca să trăiască împreună cu tine. Să nu iei de la el nici dobândă, nici camătă: să te temi de Dumnezeuul tău, și fratele tău să trăiască împreună cu tine. Să nu-i împrumuți banii tăi cu dobândă și să nu-i împrumuți merindele tale pe camătă.” Leviticul 25:35-37

Psalzii 119:36 “Pleacă-mi inima spre învățăturile Tale, și nu spre câștig!” Psalmul 119:36

2 Corinteni 8:12-15

“Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci **1 Ioan 3:16-18** trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acestora și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.”

“Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfе și să nu-și pună nădejdea în **1 Timotei 6:17-19** niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.”

În epistolele sale, Pavel menționează adesea generozitatea lui Dumnezeu, exprimată prin faptul că Isus Și-a dat viața pentru noi, ca fiind sursa speranței creștine. Jertfa Sa pentru noi ar trebui să ne determine să fim generoși cu ceilalți: „Îl rog ca această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos” (Filimon, vers. 6).

Generozitatea este o atitudine față de viață. Foarte multe lucruri din viața personală, din societate și obiceiurile ne îndeamnă să ne concentrăm asupra noastră înșine, să păstrăm pentru noi, să funcționăm pe modul automat: eu, eu.

Dacă este reală, credința ne va determina să murim față de eu și să trăim pentru ceilalți. Ea ne ajută să vedem lumea și oamenii așa cum îi vede Dumnezeu, și buni, și decăzuți, și ne constrânge să încercăm să îi ajutăm pe cei în nevoie.

Generozitatea este foarte apreciată de organizațiile de caritate și de diferite fundații, o generozitate măsurabilă și foarte practică. Dar donățiile generoase nu indică neapărat o viață generoasă (Marcu 12:41-44). Un spirit de generozitate este mai măreț și mai valoros decât orice donație. Noi trebuie să apreciem mai mult și să cultivăm un spirit de generozitate în tot ce facem. Pentru majori-

tatea oamenilor, generozitatea nu vine în mod natural; avem nevoie de har pentru a exprima generozitatea în mod proactiv și cu intenție, indiferent de amprenta lăsată de păcat și egoism asupra omenirii.

Pe lângă a dona bani, chiar și cu generozitate, care sunt alte modalități prin care ne putem manifesta spiritul de generozitate?

Miercuri, 18 septembrie

Vestea bună a împăcării și pacea

4. În lumea în care trăim, cum putem să fim împăciuitori? Am putea avea succes?

Matei 5:9 “Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” Matei 5:9

Conflictele violente sunt o cauză semnificativă a suferinței. Printre costurile războiului se numără și victimele directe, și viețile zdruncinate, de aceea, toată atenția și resursele îndreptate spre mașinăria războiului ar face mai mult bine dacă ar fi direcționate spre alinarea altor nevoi umane și a suferinței continue a supraviețuitorilor războiului și a veteranilor, chiar și în rândul „învingătorilor”. Dar sunt și nenumărate conflicte mai mici care lasă urme în viețile multor familii și comunități. De aceea, pasiunea pentru dreptate nu poate ignora mandatul de a fi împăciuitori.

În miezul Evangheliei lui Isus stă mărețul și grandiosul act de a face pace, de a împăca ființele umane păcătoase cu Creatorul lor (2 Corinteni 5:18-21). Împăcarea pe care o primim devine modelul pentru noi, ca la rândul nostru să fim „ambasadori” ai acestei împăcări pentru ceilalți.

5. Cum putem pune în practică următoarele cuvinte ale profetului?

Isaia 52:7 “Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea, picioarele celui ce zice Sionului: „Dumnezeul tău împărățește!” Isaia 52:7

Evangelhia păcii devine un motiv, un model și puterea de a promova pacea în lumea noastră violentă: „Inima care este în armonie cu Dumnezeu este părtașă la pacea cerească și va răspândi influența ei binecuvântată în jur. Spiritul păcii se va odihni ca roua pe inimile oboseite și tulburate de luptă lumească.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 28

În Predica de pe Munte, Domnul Isus a spus: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9). El a arătat că porunca nu se referă la ucidere, ci noi nu ar trebui să ținem mânia sau dușmănie (Matei 5:21-26) împotriva nimănui și ar trebui să îi iubim pe vrăjmașii noștri și să ne rugăm pentru cei care ne prigonesc (vers. 43-48), adică ar trebui să facem pași practici pentru binele lor. Există multe experiențe pline de inspirație ale unor oameni care și-au devotat viața promovării păcii în zone de conflict, ducând licăriri ale împăcării și vindecării și adesea alinând nedreptatea și suferința aduse de aceste conflicte.

Enumeră câteva modalități prin care biserica ta, la nivel local, ar putea acționa în virtutea mandatului său de a face pace?

Joi, 19 septembrie

O voce pentru cei slabi

Solomon scria că „tăcerea își are vremea ei, și vorbirea își are vremea ei” (Eclesiastul 3:7). El avea dreptate și găsirea echilibrului nu este deloc un lucru ușor pentru niciunul dintre noi. Totuși este oare posibil ca noi, ca biserică, să fi greșit, fiind prea tăcuți atunci când vocea noastră trebuia să se facă auzită, când ar fi trebuit să vorbim în numele celor asupriți, să fim vocea celor ce nu pot vorbi și să căutăm să biruim răul prin bine?

Adesea, referindu-se la chemarea de a le sluji practic celorlalți, creștinii s-au văzut ca „mâinile” și „picioarele” lui Isus. Dar Dumnezeu așteaptă să fim și vocea Lui și, vorbind în Numele Său, să vorbim și în favoarea celor pe care El dorește să îi apere (Psalmii 146:6-10).

6. Cum ar trebui să înțelegem următorul mesaj dat lui Isaia? Cât de multe s-au schimbat față de în care a trăit acest profet?

Isaia 58:1-10

Apelul profeților la dreptate nu a fost niciodată o cale către popularitate. Dar, motivați de trimiterea dată de Dumnezeu, înțelegând că El este un Dumnezeu al dreptății, simpatizând cu condiția grea a celor săraci și asupriți și căutând binele societății, acești profeti au îndrăznit să fie vocea celor fără voce în acea vreme și acel loc, în ciuda împotrivrării, neplăcerii și pericolului (1 Petru 3:17).

„Advenștii de ziua a șaptea cred că acțiunile de reducere a sărăciei și a nedreptăților adiacente sunt o parte importantă a responsabilității sociale creștine. Biblia dezvăluie clar interesul special al lui Dumnezeu pentru cei săraci și răspunsul pe care El îl așteaptă de la credincioșii Lui în dreptul celor nevoiași. Toate ființele omenești poartă chipul lui Dumnezeu și sunt beneficiare ale binecuvântărilor Lui (Luca 6:20). În lucrarea pentru săraci, noi urmăm exemplul și învățătura lui Isus (Matei 25:35,36). Ca o comunitate spirituală, adventiștii de ziua a șaptea promovează dreptatea pentru săraci și vorbesc «pentru cel mut, pentru pricina tuturor celor părăsiți» (Proverbele 31:8) și împotriva celor care nu vor «să facă dreptate săracilor» (Isaia 10:2). Noi lucrăm împreună cu Dumnezeu care «face dreptate... celor lipsiți» (Psalmii 140:12).” – *Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la sărăcia globală*, 24 iunie 2010

Vineri, 20 septembrie

Un gând de încheiere

„Poți să răscolești cerul și pământul și nu vei găsi un adevăr descoperit mai puternic decât acela care se dovedește prin faptele de milostenie față de cei care au nevoie de simpatia și ajutorul nostru. ... Când cei care mărturisesc Numele lui Hristos vor trăi în viața lor principiile regulii de aur, lucrarea Evangheliei va fi însoțită de aceeași putere ca pe vremea apostolilor.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 137

Rezumat: Când devenim urmași ai lui Isus, viața noastră se va schimba în multe aspecte și vom avea dorința de a ne alătura lui Dumnezeu în preocuparea Sa pentru cei săraci și asupriți. Nu este o misiune ușoară și nici apreciată, dar ne va schimba prioritățile și ne va motiva să facem ceva pentru vindecarea celor răniți din lume.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Divina vindecare*, cap. „O experiență mai înaltă”; *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, cap. „Datoria față de cei nenorociți” și „Datoria omului față de semenii săi”; *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, cap. „Lucrând pentru Hristos”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Regi 17–23

1. Cum a făcut Israel „lucruri care nu erau bune” împotriva Domnului?
_____
2. Ce a pretins Rabșache că i-ar fi zis Domnul?
_____
3. Cine a fost îngropat în grădina casei?
_____
4. Unde fuseseră așezate statuile cailor închinată soarelui?
_____

Evanghelizare, subcapitolele „Evanghelizare” și „Înaintarea prin credință”

5. Ce fel de cuvinte suntem îndemnați să nu rostim?
_____

PRIVIRE GENERALĂ

Noi nu generăm har, noi reflectăm harul lui Dumnezeu. Harul, sau mila lui Dumnezeu, face parte din răspunsul Său la starea disperată a omenirii căzute în păcat. De asemenea, Domnul Își arată mila prin slujitorii Săi. Termenul ebraic pentru har, milă, este *hesed*, care înseamnă o „iubire loială” sau „bunătate plină de iubire”. Cuvântul din limba greacă este *eleos* și înseamnă a fi profund preocupat de bunăstarea celorlalți. Este o trăsătură de caracter a lui Dumnezeu, pe care o vedem în Vechiul și în Noul Testament. Este important faptul că, în instrucțiunile date pentru construirea sanctuarului din Vechiul Testament, în Exodul 25, Dumnezeu îi spune lui Moise să construiască un „tron al harului” din aur curat, acesta era capacul chivotului legământului din Sfânta Sfintelor (Exodul 25:21), chiar dacă în expresia „tronul harului (tronul milei)” se folosește un termen diferit de *hesed*.

În acest studiu, vom găsi asigurarea Scripturii că acea care îi slujesc lui Dumnezeu pot fi liberi de orice grijă când se concentrează asupra priorităților Împărăției. Vom examina atitudinile celor milostivi și generoși și strategiile folosite pentru a face față eficient problemelor și oportunităților slujirii. Vom observa chemarea și rolul celor milostivi în a facilita reconcilierea și împăcarea, dar și a vorbi pentru cei „care nu au glas”. Dacă ai *Manualul bisericii*, verifică secțiunea despre sfatul bisericii privind menținerea pașnică a unei poziții fără compromis pentru dreptate și echitate în problemele civice.

Analizați în grupă progresul bisericii în ce privește răspunsul la apelurile pentru milă. Încearcă să evaluezi eficiența bisericii tale în a iubi mila și a o arăta.

COMENTARIU

Pasaj biblic. Matei 25:31-40. Lucrarea noastră pentru lume nu ține doar de domeniul doctrinelor și ideilor. Ea trebuie demonstrată prin fapte bune și corectitudine, compasiune și dreptate. „Lucrarea de ajutorare practică va avea un efect mult mai mare decât numai predicarea. Noi trebuie să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i îmbrăcăm pe cei goi și să-i adăpostim pe cei fără cămin. Dar noi suntem chemați să facem mult mai mult decât atât. Numai iubirea Domnului Hristos poate satisface nevoile sufletului.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 417

Dragostea Domnului Isus și importanța faptelor de milă au fost demonstrate clar în pildele și vindecările Sale, atât fizice, cât și spirituale. De exemplu, vorbind despre sfârșitul veacului, în pilda cu oile și caprele (Matei 25:31-40), Isus leagă mântuirea de o atitudine de milă. Această legătură o vedem din nou în pasajul despre vindecarea spirituală a lui Zacheu. Mila și harul lui Hristos au câștigat inima lui Zacheu. El a răspuns la această milă prin a le da săracilor jumătate din tot ce avea și a înapoia împătrit oricărui om pe care îl înșelase. Apoi Isus i-a spus: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta” (Luca 19:9). Din nou, Domnul leagă mântuirea de milă – o prioritate a Împărăției Sale.

În lucrarea Sa, Isus a devotat mai mult timp vindecării decât predicării și adesea a arătat milă prin vindecarea celor posedați de demoni, celor defigurați de boală, a orbilor, surzilor, mușilor, a celor fără apărare și a celor cu sufletul rănit. „Tendința religiilor din toate timpurile a fost să se preocupe mai mult de religie decât de omenire; lui Hristos I-a păsat mai mult de omenire decât de religie, ba chiar grija Lui pentru omenire a fost principalul mod de a-și exprima religia.” – Henry Drummond, *The Programme of Christianity*, New York, Thomas Y. Crowell & Company, 1891, p. 9

Invită-i pe membrii grupei să discute despre implicațiile citatului de mai sus. În deschiderea discuției, invită-i să citească Iacov 1:26,27 și 2:15-18.

Steaua de mare

A face dreptate și a iubi mila (Mica 6:8) pot părea misiuni imposibile de îndeplinit, date fiind problemele enorme și copleșitoare ale societății.

Discutați în grupă: Cum ar putea membrii din biserica ta să scape de „oboseala” de a mai avea milă și să reziste ispitei de a nu face nimic, pentru că, oricum, nu poți face totul?

Se spune că un băiat se plimba pe plajă și a întâlnit sute de stele de mare aduse la mal de valuri. Băiatul a început să le ducă înapoi în ocean. Cineva l-a văzut și i-a spus că nu va putea să le ducă în apă pe toate. După ce a mai dus una în ocean, el a răspuns că **puținul pe care îl putea face însemna viață pentru acea stea de mare.**

Chiar dacă vei obose și te vei simți copleșit în încercarea de a răspunde fiecărei nevoi și fiecărei situații grele pe care o întâlnești, **începe de**

undeva. Tu poți aduce o mângâiere, o lumină, o speranță în viața celor pe care îi ajuți.

Pasaj biblic. Uneori, pentru a arăta milă, este nevoie de educație, deoarece multe situații sunt complicate și neplăcute. În timp, mila se va lavi de o forță oponentă: nedreptatea. Împotriva acestei forțe puternice, faptele de milă pot părea cu totul nepotrivite. Ce bine poți face cu un bol de supă și o bucată de pâine când un om se chinuie cu o dependență?

Probabil de aceea Biblia pune accent în mod egal pe milă și dreptate, deoarece, în mod inevitabil, va trebui să ne confruntăm cu această forță covârșitoare a nedreptății. Un rezumat despre ce înseamnă milă este în Mica 6:8, unde copiii lui Dumnezeu li se cere: „să faci dreptate și să iubești mila”. A face dreptate înseamnă a-i trata drept și în mod rezonabil pe ceilalți. Înseamnă a lua decizii drepte și rezonabile. A iubi mila înseamnă a fi compătitor, blând și iertător cu cineva asupra căruia ai putere. Dacă punem aceste două virtuți împreună, urmând porunca din Mica, ajungem la o implicare holistică, plină de putere în viața celor cărora le slujim. De exemplu, cel dependent are nevoie și de hrană, și de tratament. Oamenii străzii au nevoie de prietenie și de locuri de muncă.

Care sunt implicațiile conceptelor de mai sus pentru strategia de slujire a bisericii? Ce relatări biblice despre vindecările miraculoase ale lui Isus ne prezintă persoane care au cooperat cu marele Medic în vindecarea lor? De exemplu, vezi Luca 17:11-14; Ioan 5:1-9; 8:2-11; 9:1-7.

Despre binefacere

Pentru a ilustra **importanța tranziției de la ajutor (a-i oferi un pește) la dezvoltare individuală (a-l învăța cum să pescuiască)**, povestești întâmplarea de mai jos. Ce îndrumări sunt date pentru generozitate?

Un militant pentru reforma socială coordona un program „Adoptă o familie” pentru familiile urbane care nu își permiteau să cumpere cadouri de Crăciun pentru copii. Odată, de Crăciun, când binefăcătorii generoși urmau să își aducă darurile la familiile pe care le adoptaseră, coordonatorul programului a fost în casele mai multor familii nevoiașe când au ajuns binefăcătorii cu darurile. Copiii au fost foarte entuziasmați și fericiți de cadourile frumos împachetate, dar mamele erau rezervate, deși binevoitoare. Dacă se întâmpla ca și tatăl să fie acasă, el se făcea ne-

văzut în momentul în care ajungeau darurile. Acești părinți sufereau din cauza pierderii demnității și mândriei. Neputința lor de a le oferi aceste lucruri copiilor era prezentată chiar în propria lor casă.

După această experiență, coordonatorul organizației a deschis un magazin pentru familie. În loc să ducă toate cadourile la familiile adoptate din oraș, binefăcătorii erau rugați să aducă mai multe cadouri neîmpachetate la magazinul pentru familie, unde era un raion special cu jucării de Crăciun. Fiecare articol era vândut pentru un preț nesemnificativ. Părinții din localitate erau invitați să facă acolo cumpărături pentru Crăciun. Cei care nu aveau bani puteau lucra la magazin pentru a câștiga puținul necesar pentru a cumpăra cadouri pentru familia lor, căci se obținea și un oarecare profit din vânzarea cadourilor donate. De Crăciun, părinții puteau simți bucuria de a-și vedea copiii deschizând cadourile pe care părinții le obținuseră cu propriile mâini. Numele programului a fost schimbat din „Adoptă o familie” în „Mândrie pentru părinți”. Și săracii trebuie să dăruiască!

Pasaj biblic. Împăcarea este un act de milă. În mila Sa, Isus le oferă pace celor cu inima tulburată (Ioan 14:27). Dumnezeu ne-a împăcat pe noi cu El prin Hristos. I-a încredințat poporului Său „slujba împăcării” (2 Corinteni 5:18) pentru a facilita pacea dintre oameni în împlinirea mandatului Său: „Urmăriți pacea cu toți” (Evrei 12:14). Dumnezeu chiar le-a spus israeliților: „Urmăriți binele cetății în care v-am dus în robie” (Ieremia 29:7).

Împăcarea este o caracteristică a celor care fac parte din familia lui Dumnezeu (Matei 5:9). Cei care cultivă pacea lui Dumnezeu vor primi răsplata de a fi fii și fiice ale lui Dumnezeu, căci ei oglindesc caracterul Lui. În ebraică, termenul folosit pentru pace este *shalom*, care înseamnă bunăstare totală, personală și ca grup. Dumnezeu dorește ca toți cei din poporul Său să aducă această pace, *shalom*, în comunitățile în care slujesc.

Cere-le membrilor grupei să spună cum a adus pace biserica lor – în interior și în afara ei.

APLICAȚIA

Persoane bine intenționate și pline de milă pot deturna încercarea de a arăta milă într-o „caritate toxică” (milostenie care face rău). Mila nu

este o destinație, ea este doar ușa, o ocazie de a face un bine. Mila care nu merge în direcția cea bună, adică mila care nu include dezvoltarea celor care beneficiază de ea, va face mai mult rău decât bine atât pentru primitor, cât și pentru dător. A lucra *pentru* în loc de a lucra *cu* cei în nevoie prea adesea duce la „caritate toxică”. Trebuie să credem din toată inima că fiecare om, fiecare comunitate, grup social, oricât de decăzut ar fi, are ceva de oferit. A face pentru o astfel de persoană sau grupare ceea ce ar putea face singură este dăunător atât pentru viața comunității, cât și pentru viața individului. Soluție: Intervenția plină de milă trebuie să fie făcută cu ajutorul comunității, nu cu ajutorul voluntarilor, și condusă de cei din comunitate, nu de voluntari.

Dacă grupa Școlii de Sabat este suficient de mare, împărțiți-vă în perechi și discutați idei pentru aplicarea în viața reală a conceptelor prezentate mai sus. Membrii grupei să facă un plan pentru a răspunde unei nevoi pe care au descoperit-o în vecinătatea bisericii, în cartier. Sau să evalueze o intervenție a bisericii pentru o situație în care este nevoie de ajutor în afara bisericii, activitate deja existentă, cu care sunt familiarizați. De asemenea, cere-le să se gândească la următoarele întrebări (notează ideile lor):

1. În ce măsură pot fi implicați cei direct interesați în conducerea unor astfel de acțiuni?
2. Cum ne arată programul că principalul obiectiv este auto-susținerea celor aflați în dificultate?
3. Care este partea bisericii locale în parteneriatul cu entitățile din vecinătate în acest plan?
4. Cum promovează programul mai degrabă interdependența decât continua dependență?

În încheiere, împărtășiți cu toată grupa ideile discutate.